

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a JUDr. Hany Pipkové ve věci

žalobkyně: **S. A.**

zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 21,

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2015, č. j. MV-60658-5/SO-2015,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobkyně podanou žalobou (ve znění jejího pozdějšího upřesnění) brojí proti rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 2. 2015, č. j. OAM -19599-31/TP -2014 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu.

2. Žalobkyně má za to, že vydáním rozhodnutím byla zkrácena na svých právech, neboť žalovaný a též prvoinstanční orgán postupoval v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) a napadené rozhodnutí postrádá řádné

odůvodnění, v rozporu s § 3 správního řádu opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nedodržel podmínky pro výkon své činnosti, jak jsou vymezeny v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Dále vytkla napadenému rozhodnutí rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně namítla, že správní orgán prvního stupně provedl důkaz rozhodnutím Komise č. j. MV-154125-3/SO-2013 ze dne 18. 11. 2014, které není součástí spisu a žalobkyni není známo, ani s ním nebyla seznámena a nemohla se proto k němu vyjádřit a účinně bránit svá práva.

3. Žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem společného soužití s rodiči. Prvoinstanční orgán i žalovaný nepokládaly za sporné, že žalobkyně je (byla v době podání žádosti) nezletilým dítětem (pozn. správně zletilým nezaopatřeným dítětem) a její rodiče pobývali na území České republiky (dále též jen „republiky“). Správní orgány dovodily, že žalobkyně ve své vlasti studuje vysokou školu a s rodiči na území České republiky proto žít nehodlá. Tímto závěrem správní orgán překročil meze svého uvážení a učinil tento skutkový závěr, aniž by ve věci vedl řádné dokazování. Žalobkyně v řízení navrhovala provedení důkazů, kterými by svůj úmysl žít na území České republiky prokázala, avšak prvoinstanční orgán v řízení prakticky nic neučinil a žádost zamítl. V rozporu s § 17 odst. 1 správního řádu nebyla žalobkyně seznámena s podklady rozhodnutí a žalovaný napadené rozhodnutí založil na skutečnostech, které žalobkyni nebyly známy.

4. Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou a navrhl její zamítnutí s tím, že žalobkyně pobývala v době podání žádosti na území republiky na základě schengenského víza s platností od 15. 9. 2013 do 15. 3. 2014. Žádost o trvalý pobyt podala dne 19. 9. 2013; k žádosti předložila potvrzení, že je studentkou 3. ročníku Sibiřské akademie řízení a masové komunikace s předpokládaným termínem ukončení studia dne 30. 6. 2015.

5. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobkyně je zletilou cizinkou, studující prezenční formou s předpokladem, že studium bude probíhat i v budoucnu, nelze ji proto považovat za osobu, která by měla v úmyslu žít ve společné domácnosti s rodiči, pobývajících na území republiky na základě povolení k trvalému pobytu.

6. Žalovaný podal výklad § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že v daném případě nebyly splněny podmínky společného soužití zletilého, nezaopatřeného dítěte s rodiči. Žalobkyně nesplnila povinnost tvrzení, neboť neuvedla všechny relevantní důvody, o něž svou žádost opřela a správní orgán tak neměl o čem rozhodovat, řízení bylo zahájeno na žádost žalobkyně a jelikož jde o řízení ovládané zásadou dispoziční, bylo na žalobkyni, aby rozhodné skutečnosti tvrdila a navrhovala důkazy k jejich prokázání.

7. Soud vzal po provedeném dokazování za prokázané, že žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s rodiči dne 19. 9. 2013. Vedle dalších dokladů předložila k žádosti potvrzení č. 457/2013 ze dne 11. 9. 2013 o studiu, podle kterého byla studentkou 3. ročníku Sibiřské akademie řízení a masové komunikace s předpokládaným termínem ukončení studia dne 30. 6. 2015.

8. Žalobkyně byla dne 15. 7. 2014 vyzvána k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 13. 8. 2014 žalobkyně podala k žádosti přílohy a to: potvrzení o výši příjmu osoby S. T. (matka žalobkyně) a D. A. (otec žalobkyně), zápis z jednání valné hromady společnosti Sofidan s.r.o., smlouvu o výkonu funkce jednatele společnosti, kterou se společností Sofidan s.r.o. uzavřeli S. T. a D. A., výpočtový list měsíčních zálohových plateb, vyúčtování Pražské správy nemovitostí, vyúčtování PRE. Dne 13. 11. 2014 podala v zastoupení žalobkyně J. R. žádost o nahlížení do spisu, již bylo vyhověno a zmocněnkyně žalobkyně se s obsahem spisu seznámila dne 3. 12. 2014.

9. Prvoinstančním rozhodnutím byla žádost žalobkyně zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, s tím, že nebyla splněna podmínka podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně, jak bylo zjištěno z předložených důkazů, je od roku 2011 studentkou Sibiřské akademie řízení a masové komunikace s předpokládaným termínem ukončení studia dne 30. 6. 2015. Jedná se o denní formu studia v Ruské federaci, s ohledem na předpokládanou dobu ukončení prezenčního studia, nelze žalobkyni pokládat za osobu, která by měla v úmyslu žít ve společné domácnosti s rodiči, žijícími na území České republiky. Správní orgán po zjištění této skutečnosti v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu další dokazování neprováděl a žádost zamítl.

10. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítla nedostatečné zjištění skutkového stavu, zejména neprovedení výsledků žalobkyně a jejích rodičů, s tím, že předloženými doklady o studiu prokazovala, že je nezaopatřeným dítětem. Dále vytkla prvoinstančnímu orgánu, že ve svém rozhodnutí odkazuje na rozhodnutí Komise č. j. MV-154125-3/SO-2013 ze dne 18. 11. 2014, které není obsahem spisu a žalobkyně se s ním nemohla seznámit.

11. Napadeným rozhodnutím žalovaný odmítl vznesené odvolací námitky jako nedůvodné. Žalovaný dospěl k závěru, že prvoinstanční orgán postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem, v mezích správního uvážení a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, z jakých důvodů žalobkyně podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu nesplňuje. Žalobkyně veškerý čas pobývala v Ruské federaci, kde navštěvuje denní studium, společné soužití s rodiči nebylo prokázáno. Podle výsledků pobytové kontroly, která byla provedena ve dnech 9. 3. 2015, 19. 3. 2015 a 1. 4. 2015 na adrese Na Zbořenci 276/14 Praha 2 se zdržovala A. N., přičemž žalobkyně i její matka v té době pobývaly v Rusku. Řízení o povolení k trvalému pobytu je zahajováno na návrh žadatele, je ovládáno dispoziční zásadou, což znamená, že iniciativa je svěřena žadateli, který především musí uvést všechny rozhodné skutečnosti, i když břemeno důkazní může být rozloženo mezi žadatele a správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli.

12. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

13. Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015, *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou*

potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.

14. Podle § 66 odst. 1 písm. d) tohoto zákona, *povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.*

15. Z citovaného zákonného ustanovení vyplývají tři podmínky pro povolení trvalého pobytu, které musí být současně splněny. Žádost podává nezletilé a (nebo) nezaopatřené dítě, jehož rodiče jsou cizinci a na území České republiky mají povolen trvalý pobyt, přičemž žadatel má v úmyslu žít společně s rodiči.

16. V projednávané věci nebylo sporu o tom, že rodiče žalobkyně pobývali na území republiky na základě povolení k trvalému pobytu. Podmínka nezaopatřenosti zakotvená v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců na území České republiky se s ohledem na výkladové ustanovení § 178a odst. 2 věty první téhož zákona posuzuje podle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře včetně otázky studia (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2016, č. j. 3 A 38/2014-65). Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 117/1995 Sb., *za nezaopatřené dítě se pro účely tohoto zákona považuje dítě do skončení povinné školní docházky, a poté, nejdéle však do 26. roku věku, jestliže se soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 12 až 15).* Za soustavnou přípravu na budoucí povolání je třeba považovat i studium na vysoké škole. Lze tedy učinit závěr, že na žalobkyni se v době vydání napadeného rozhodnutí pohlíželo jako na nezaopatřené dítě, neboť jí bylo 24 let a studovala vysokou školu.

17. Pojem „společné soužití cizinců“ není v zákoně definován. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že podmínka společného soužití cizinců je podmínkou do budoucna, tedy, společné soužití se má realizovat poté, co bude žadateli povolen trvalý pobyt na území České republiky. Při posouzení žádosti je podstatné, zda žalobkyně má v úmyslu v České republice žít se svými rodiči společně, tedy že bude sdílet s rodiči jejich bydlení, žít ve společné domácnosti a to v době bezprostředně navazující na udělení povolení k pobytu. Z dokladů které měl žalovaný (i prvoinstanční orgán) k dispozici však nebylo možno takový závěr učinit. Žalobkyně studovala 3. ročník vysoké školy a v průběhu řízení doložila, že ve studiu pokračuje. Závěr správních orgánů, že podmínky společného soužití žalobkyně s rodiči nebyly splněny, je správný. Ve skutkově srovnatelné věci dospěl k obdobnému závěru i Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, který v rozsudku ze dne 24. 3. 2016, č. j. 52 A 106/2015 – 51, mimo jiné uvádí: „*není pochyb (v tomto ohledu lze odkázat nejen na rozsudek tohoto soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 52A 87/2014 -71, ale též na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 10. 2015, č. j. 57 A 120/2014 – 46 /proti oběma rozsudkům žalovaný nepodal kasační stížnost/)* o tom, že cílem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území České republiky. Jedinou podmínkou je, že účelem pobytu dítěte cizince na území České republiky je společné soužití s rodiči. Společné soužití cizinců (rodičů a dítěte) před případným udělením povolení k trvalému pobytu podmínkou pro udělení povolení k trvalému pobytu dle

předmětného ustanovení není (srov. vyjádření žalovaného shodného znění ve věci vedené u Krajského soudu Plzni pod sp. zn. 57 A 120/2014 citované v odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 10. 2015, č. j. 57 A 120/2014 – 46 /rozsudek dostupný na www.nssoud.cz/). Z žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců dále neplyne, že by společné soužití muselo být realizováno nejpozději v den vydání rozhodnutí. Nicméně lze souhlasit s žalovaným, že by z žádosti mělo být zřejmé, že k realizaci společného soužití dojde v přiměřené době po vydání rozhodnutí (tedy že bude naplněn účel § 66 odst. 1 písm. d/ zákona o pobytu cizinců), nikoliv až s odstupem několika let, např. až po dosažení zletilosti dítěte či po ukončení studia zletilého dítěte v zemi původu, tedy až v době, kdy by již podmínky stanovené § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců žadatel nesplňoval.“

18. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu), neboť správní orgány zjistily skutkový stav nezbytný k rozhodnutí ve věci. Lze přisvědčit žalovanému, že je to žalobkyně, kterou stíhá povinnost tvrzení a která tedy měla především uvést všechny relevantní okolnosti, z nichž by bylo seznatelné, že splňuje zákonné podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu.

19. V projednávané věci nebylo porušeno právo žalobkyně na ochrany dobré víry (§ 2 odst. 3 správního řádu) ani legitimního (oprávněného) očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu), a napadené rozhodnutí je přezkoumatelné (§ 68 odst. 3 správního řádu). Žalobkyni bylo umožněno seznámit se s obsahem spisu jak v řízení před správním orgánem prvního stupně, tak i v řízení odvolacím.

20. K žalobním námitkám soud dále poznamenává, že podle ustálené soudní praxe je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, pokud z něj soud nemůže zjistit, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto, nebo proč tak bylo rozhodnuto. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 24. 9. 2003, čj. 7 A 547/2002 - 24 a ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, publ. pod č. 1112/2007 Sb. NSS). Zároveň judikatura dovodila, že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Klíčové je, že soud může učinit úvahu o tom, zda je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006 - 36). Napadené rozhodnutí netrpí v tomto ohledu žádným nedostatkem. Závěry, k nimž žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí, vyplývají ze správně zjištěného skutkového stavu a nevykazují známky libovůle či svévole.

21. Co se týče ochrany dobré víry žalobkyně a jejího legitimního očekávání, není zřejmé, jakým způsobem mělo vydáním napadeného rozhodnutí dojít k porušení uvedených zásad správního řízení; obdobně jako jde o namítaný rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců. Není totiž zřejmé, jakým způsobem by mělo být do práv žalobkyně konkrétně zasaženo. Obecně lze konstatovat, že žalobkyně před podáním žádosti žila a studovala v Ruské

federaci a na jejích poměrech se vydáním zamítavého rozhodnutí ničeho nezměnilo a zároveň ani nemohlo dojít k zásahu do jejích práv.

22. Pokud jde o rozhodnutí Komise č. j. MV-154125-3/SO-2013 ze dne 18. 11. 2014, správní orgán prvního stupně odkázal na uvedené rozhodnutí v odůvodnění svého rozhodnutí, s tím, že ve skutkově srovnatelných věcech rozhoduje obdobně, přičemž použil zde uvedený výklad § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Uvedené rozhodnutí však nesloužilo jako podklad pro samotné rozhodnutí o žádosti žalobkyně, toliko osvětluje již ustálený způsob vyřízení žádosti o povolení k trvalému pobytu ve skutkově srovnatelných případech. Žalovaný správně v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že zmíněné rozhodnutí Komise v souladu s § 3 správního řádu prokazovalo, že žalovaný v obdobných případech rozhoduje stejně. Soud proto ze všech uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl.

23. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. dubna 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu